

День, який людство не забуде

Микола Руденко

Боже! Ти є в небесах чи немає?
Вийшовши в поле, молюсь, як завжди,
Силі, що землю в долонях тримає —
Доброму Богові Сковороди.

Боже! Сьогодні достоту відомо,
Чом Ти мене у окопах зберіг:
Кривда вернулась до нашого дому,
Лихо шкребеться на отчий поріг.

Лихо, яке вже, здавалось, померло.
Та не судилось його перейти:
В сонце націлились атомні жерла,
В серце вп'ялися колючі драти.

Шепчуть дерева, віщує лелека.
Мовлять скорботні обличчя жінок:
Буде й для мене дорога далека —
Буде і хрест, і терновий вінок.

Все я прийму, бо повинен, бо мушу,
Боже Тараса й Сковороди!
Дай тільки неба в натовлену душу
І подорожник до ран приклади.

Ласки жіночої дай на дорогу—
Дотик долоні, сестринську сльозу
І материнську недремну тривогу,
І затамовану в серці грозу.

Знаю, що зоряний дух переможе,
Хоч понад стріхами темінь густа...
Дай мені стати криницею, Боже,
Там, де від спраги вмирають уста.

День, який людство не забуде – 13 лютого 1974 року був висланий з Радянського Союзу

О. Солженіцин.